

17.5.2015 Karkku

Pyhän Hengen odotus

Maisema avautuu eteeni.

Minä saan istua vuoren rinteellä. Käkäräiset männyt ojentelevat oksiaan kohti tuulta. Männyt ovat juurtuneet kuin kallioon.

Saan istua toisten kanssa, tässä rauhassa ja odottaa, että jotakin tapahtuu.

Näissä Jeesuksen seuroissa aina tapahtuu.

Me istumme siinä, vaikka myönnän, että tunteet myllertävät.

40 päivää on pääsiäisestä. 40 päivää on kulunut ylösnousemuksesta.

Istuessa ehtii pohtia mennyttä ja tulevaa.

Sitä en millään käsitä, miten Jeesus joutui kärsimään ja kuolemaan meidän puolestamme ja siis minunkin puolestani.

Helpommin sanottu kuin tehty. Ei minusta olisi sinne päinkään.

Kyllä minä sitä ihmettelen, etteivät omat pahat teot periydy takaisin maksettavaksi, tasattavaksi vaan Jeesus on tasannut tilit Jumalan edessä. Maksanut jo.

Jeesus on sovittanut pahat tekoni omalla hengellään. Siis jo tehdyt pahat teot, mutta myös tulevat pahat teot. Lunastanut minut jo kuoleman yli, vaikka olenkin hengissä vielä.

(Huokaus)

Istun ihmettelemässä täällä vuorella.

Maisema on huikea! Männyt kalliolla, kallio jyrkkä, vesi tummaa, vaalea taivas.

Mikä avaruus! Taivaan pilvet kuvastuvat veteen. Joutsenpariskunta uiskentelee ja nauttien syövät iltapalaa. Kevään kuulaus tekee illan valosta jotenkin salaperäisen.

Maisema avautuu eteeni.

Ylösousemus!

Ja näyttäytymiset!

Näiden 40:n päivän aikana hän on näyttäytynyt opetuslapsille ja joillekin muillekin. Vaikken minä mihinkään ihmeeseen usko. Ihmeitä vain ei ole.

Ihmisten elämään ei kuulu selittämätön.

Mutta minä istun täällä vuoren rinteellä. Mustikoissa on kukkia, joutsenpari ui saaren rantaan.

Tuoksuu jo kesä. Päivän puuhat hiljentyvät hämärtyvään iltaan ja tunnelma on tiivistymässä.

Ja saarnattava on, sanomaa. Parannuksen tekemistä ja syntien anteeksiantamista. Onneksi Jeesus lupaa siihen voimaa korkeudesta. Miten voisinkaan, minä, mennä sanomaan toiselle, että tee parannus! En kai sentään!

Minun kehotukseni toiselle, ei! Mutta ei se olekaan minun kehotukseni! Vaan Jeesuksen Kristuksen!

Murheellisille, ahdistuneille, syyllisille ja syyllistyneille! Että Jeesus Kristus on sinua varten tullut! Murheesi, ahdistuksesi, syyllisyytesi ja syyllistymisesi, hän on ottanut pois, itselleen, jotta sinulla on vapaus ja rauha! Jotta sinulla on ikuinen elämä!

Katselen sitä maisemaa! Ihmettelen!

Se on niin paljon. Se on selittämätöntä. Ihmeet ovat mahdottomuus! Mutta se maisema on niin ihana!

Ei pelkoa, ei murhetta, ei ahdistusta, ei syyllisyyttä, ei kuolemaa!

Minä saan istua vuoren rinteellä.

Olemme tulleet tänne yhdessä. Ei tämä ole kaukana.

Jeesus nostaa kätensä. Hän hyvästelee. Hän siunaa meitä yhdessä. Ja minä olen täällä, minä saan sen siunauksen kohdalleni. Maisemassa väreilee.

Mutta hän erkanee. Lähtee. Pilvi vei. Taivaaseen.

Minä katselen. Kumarran, kunnioitan maahan asti kumartaen. Ja sydämessäni on iloa, suurta iloa ja riemua.

Nostan katseeni ja maisema vuoren rinteellä on mentyneen siinä, mutta minä näen muutakin. Näen Jeesuksen lupauksen kuin maiseman. Uuden avautuvan rinnakkaisen maiseman. Maisemia kuin kerroksia.

Siinä olemme.

Jeesus lähti pois, mutta hän ei jättänyt meitä siihen vuoren rinteelle yksinäisyyteen vaan hän jätti meidät olemaan yhdessä ja me saamme odottaa häntä takaisin.

Ja meillä on hänen siunauksensa koko ajan. Jokaisella. Ja me saamme toivottaa siunausta vielä toisillemmekin.

Meillä on muutakin.

Meillä on Raamatun sana. Jumalan sanaa, ohjeeksi, neuvoksi ja armoksi.

Meillä on hänen rukouksensa. Me saamme rukoilla Isä meidän aina ja kaikkialla.

Meillä on hänen kasteensa pienille ja suurille. Me saamme kuulua hänen perheeseensä. Saamme kuulua yhteen, perheväkeen.

Meillä on ehtoollinen. Meillä on syntien anteeksiantaminen ja lupaus iankaikkisesta elämästä. Maisema siinä kantaa katseen todella kauas, kuoleman yli.

Ihmeellisiä maisemia.

Vaikken minä mihinkään ihmeeseen usko. Ihmeitä vain ei ole.

Me emme voi saada yhteyttä Jeesukseen aistiemme kautta. Jeesus ei ole täällä, me emme häntä voi nähdä, kuulla, koskettaa, mutta.

Maisema avautuu jälleen.

Minä näen tänään maisemia kuin kerroksia...

Minä istun vuoren rinteellä. Käkäräiset männyt ojentelevat oksiaan. Satavuotiset männyt. Maisemasta avautuu keskiaikainen Pyhän Marian kirkko.

Sanaa on saarnattu. Sakramentteja hoidettu Jeesuksen ohjeen mukaan.

Ja siunaus – on kantanut tähän päivään asti. Ja lupaus kattaa pidemmälle.

Jumalan aikataulun mukaan pilvi palaa ja maisema muuttuu. Sitten.

Käkkäräiset männyt ovat kiinni kalliossa, siitä ne elävät.

Joutsenpari lipuu rannassa kohti yöpaikkaansa.

Illan hämäryys hellii maisemaa.

Kaikella on paikkansa. Pyhä Maria on.

Ikiaikainen maisema piirtyy sieluuni.

Minäkin olen juurtunut kallioon, siunauksen kallioon. Ja uudistun.

Aamen.